

Цілком можливо, що досвід організації президентської республіки у Сполучених Штатах Америки унікальний і намагатися його повторити безпосередньо не варто.

Список використаної літератури:

1. Бостан С. Державне право зарубіжних країн: Навчальний посібник/ С. Бостан, С.М. Тимченко. – К.: Центр навчальної літератури, 2005. – 503 с.
2. Боботов С. Конституция Соединенных Штатов (1787 г.). Ст. II. Раздел 1 / С. Боботов, И. Жигачев. – М.: НОРМА, 1997. – 332 с.
3. Лапшин С.А. Дефінітивний аналіз проблеми формування політичної культури студентської молоді /С. А.Лапшин //Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка і психологія. – №35. – Вінниця: ВДПУ, 2011. – С.246-251.
4. Лоуренс Д. Конгрес, Президент и американський опыт: перспективы развития / Д. Лоуренс. – М.: Прогресс, 1994. – 416 с.
5. Сарторі Дж. Порівняльна конституційна інженерія: Дослідження структур, мотивів і результатів / Дж. Сарторі. – К.: АртЕк, 2001. – 224 с.
6. Шаповал В. Виконавча влада в розвинутих країнах(конституційно-правовий аспект) / В. Шаповал. – К.: УАДУ, 1996. – 60 с.

Богатко А., Кондратюк І.

ДЕМОКРАТИЧНИЙ РЕЖИМ В УКРАЇНІ

У статті йдеться про загальний стан демократії в Україні, готовність до справжнього демократичного режиму та розуміння українським суспільством поняття «демократія».

Ключові слова: політичний режим, демократія.

Демократія відіграє важливу роль у стабілізації політичної системи; становлення дієвої громадянської самоорганізації спроможне забезпечити легітимність владних інститутів і представництво суспільних інтересів, що сприятиме подальшому демократичному розвитку держави.

Мета: вивчення демократизаційних процесів в Україні; характеристика основних особливостей сучасної української демократії та створення певних рекомендацій щодо подальшої демократизації в Україні.

Питання про демократію вже неодноразово піднімалося всередині країни. З цього приводу можна сказати лише одне: «Скільки людей – стільки думок». Багато хто вважає, що в Україні вкорінився диктаторський режим, інші ж, одягнувши рожеві окуляри, «сміливо крокують в Європу». Протягом усієї своєї історії українці прагнули створити ідеальне суспільство, вільне та рівноправне. Основним важелем був і, на жаль, залишається пошук соціального механізму. Та чи властиво нам, тим хто з покоління в покоління звик нести на собі хрест «раба» та підкорятися комусь, усвідомити що таке демократичне суспільство?

Характеризуючи український соціум, до «безвідповідального» і «патерналістського суспільства» маємо також додати «суспільство недовіри» і «пасивне суспільство». Річ у тому, що українські громадяни схильні довіряти лише найближчим родичам та знайомим і майже не довіряти більш-менш формалізованим структурам, не кажучи вже про державні інституції. Ця зосередженість на власному повсякденному світі, оточенні своєї сім'ї та близьких, зневіра в оточуючих, які можуть ошукати, збрехати, є ще однією фундаментальною перепорою до активної участі громадянина в суспільному житті і породжує загальну пасивність. Сюди ж відносяться багаторічна необхідність виживати та перевага матеріальних потреб над нематеріальними.

Українські громадяни радше глядачі, а не ті, хто звик брати безпосередню участь у суспільно-політичних процесах. Навіть на рівні їхнього повсякденного життя, що й становить основу життєздатного громадянського суспільства. Українці, отримавши незалежність, насправді не були на відповідному рівні розвитку громадянської свідомості, що передувало і зумовлює усталення демократичної моделі суспільства.

При цьому важливо особливо наголосити на відсутності помітної різниці між готовністю молоді, яка народилася і соціалізувалася в незалежній Україні, і старшого покоління, яке прожило більшість свого життя в інших суспільних умовах, до демократичних правил та обов'язків суспільного життя. Відтак можна говорити про те, що склався механізм відтворення нинішньої псевдодемократичної системи, і про відсутність помітних соціальних змін на шляху до демократизації навіть після кількох десятиліть життя під цим гаслом.

Після проголошення незалежності України 1991 року та прийняття курсу на зміну авторитарного режиму демократією, в основі політики країни і досі закладено радянську тоталітарну систему: народ продовжує шукати лідера, якому потрібно підкорятися, а влада і не збирається брати до уваги інтереси суспільства. Виокремлення когось «старшого» серед гілок влади, формування державної влади партійними лідерами – усе це говорить про неготовність українського народу до демократії. Ми постійно шукаємо ким «прикритися», а влада ефективно цьому сприяє, проводячи чергові вибори, за так званою, демократичною процедурою. Та чи нікому не здається, що схема, за якою працюють усі виборчі кампанії, фінансово доступна лише вищому класові суспільства (наприклад, зомбування за допомогою ЗМІ)? Як результат, владу з року в рік в Україні продовжує формувати сама влада.

Насправді, змін можна досягти лише з урахуванням інтересів усіх класів суспільства, а це вимагає повної соціальної рівності. Ідею соціальної справедливості неможливо буде втілити у життя, доки існуватиме поляризація суспільства на багатих та бідних, що призводить до гострих конфліктів у різних сферах. Суспільство з яскраво вираженою соціальною нерівністю насправді є серйозною перешкодою для демократії. Всім відомо, що люди з високим рівнем прибутку мають неопосередкований вплив як на політичні сили, так і на інші галузі. Важливим є також те, що демократія не існує, коли немає критичних мас середнього класу. Хоча, за всі роки незалежності ми так і не досягли повноцінного сформування середнього

прошарку суспільства. В той час, коли посткомуністичні країни починали свою політику з того, що максимально враховували інтерес цього суспільного класу, тому що він творить найбільшу кількість робочих місць, соціальні стандарти, які принципово відрізняються від соціальних стандартів тоталітарних систем. За розвитком цих країн видно, що в число основних ознак демократичного устрою держави входять: конституціоналізм, демократичні вибори, участь суспільства у створенні законів, поділ влади, свобода слова і ЗМІ, незалежність судових органів, цивільний контроль над армією та силовими структурами.

Уся проблема в тому, що по формі у нас демократія, а на справді – феодално-авторитарна система, де виконавча гілка влади отримала абсолютно все. Вони розставляють своїх аморальних прихильників на високі посади, руйнуючи професіоналізм у всіх міністерствах та відомствах. Про це потрібно говорити. Та ми все ж сподіваємося, що два майдани дали народові можливість принаймні зрозуміти, чого він не хоче.

Список використаної літератури:

1. Коровіна Л. Основи правознавства / Л. Коровіна. – Кременчук, 2008. – 140 с.
2. Скакун О. Теорія держави і права / О. Скакун. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.
3. Тацій В. Історія держави і права України / В. Тацій. – К., 2003. – 580 с.
4. Теремцова Н. Актуальні проблеми Європейського Союзу. Розширення Європейського Союзу / Н. Теремцова // Наукові праці Національного авіаційного університету. – К.: Вид-во Нац. Авіац., 2010. – № 3. – С. 96-98.
5. Теремцова Н. Проблема розбудови соціальної держави в умовах конституційної реформи: теоретичний аспект. / Н. Теремцова // Соціологія права. Науково-практичний журнал. – К., 2015. – №3. – С. 200-207.
6. Цвік М. Загальна теорія держави і права / М. Цвік. – Харків: Право, 2002. – 432 с.

Бойко Н.

РОЛЬ НСОУ «ПЛАСТ» У ПАТРІОТИЧНОМУ ВИХОВАННІ МОЛОДІ

У статті розглядається зміст і завдання патріотичного виховання за пластовою методою, розглядаються особливості патріотичного виховання в Україні крізь призму організації «Пласт».

Ключові слова: патріотизм, виховні цілі, ідейні засади, пластова метода.

Сьогодні особливо гостро постає питання про патріотичне виховання молоді. Патріотизм, як і моральність не формується простими шаблонними методами. Практика показала, що із завданням патріотичного виховання громадянські організації справляються краще. Метою даної статті є визначити зміст і завдання патріотичного виховання на прикладі організації «Пласт». Але що взагалі розуміється під терміном «патріотизм» і як досягти його піку в сучасному суспільстві?

Патріотизм — громадянське почуття, що передбачає любов до Батьківщини та народу, відповідальність за долю Вітчизни та готовність відстоювати її інтереси за